

On niin pimeää, ettei voi nähdä onko huone tyhjä vai ei. Talossa ei ole koskaan asunut lapsiperheitä, ei pariskuntia eikä edes lemmikkieläimiä. Vain vanhuuteen kuolleita vanhapiikoja ja -poikia. Ja nyt se yritetään myydä. Pakko lähteä kompastelemaan; täytyy esitteeseen jotain saada. Taskulamppu? Hah. Mikä se on? (jäi edelliseen taloon) Sen tiedän, että talo on ruma kuin Dorian Grayn muotokuva. Rikkaruohot kukoistavat ja talo imee vettä kuin sieni. Vessanpönttöön tippuu vettä. Ehkä se johtuu siitä, että käyttövesi on katkaistu. Viimeisin asukas kuoli keväällä. Luvattu ja aloitettu remontti keskeytettiin tärkeämpien projektien tieltä ja vanhaherra S. Beck liukastui laastiin. Surkeaa, mutta minkäs teet. Entä sähkövalaistus? Katkaistu. Tulitikut? Sytkäri? En polta. Kännykänvalo? Ai tässä avaruudessa? Lattia sentään löytyy. Seinänvieri löytyy. Ulkopuolelta ei voinut päätellä minkä muotoinen huone on. Ei välttämättä vakio. Nurkka löytyy. Esitteeseen voi jo painaa: huoneita löytyy ovella, kahvalla ja kynnyksellä. Ei vuoda valoa. Printataan paperiin vanha kuva nuoresta talosta. Valehdellaan. Ja toivotaan. Hassua kyllä, vaikka mätä kuisti ja hilsemaali menisi läpi, rakkautta ja remonttitaitoa täynnä oleva nuoripari pelästyy avoimuutta. Siis sitä häpeilemättömyyttä jolla talo nurkkansa näyttää. Vessa ei saisi näkyä, makuuhuoneessa pitäisi olla ikkunaton ja lukollinen ovi, keittiö näyttää surkealta alkovilta ja olohuone on muodoton. Nirppanokat. Mutta kunhan tämä huone... Astun keskelle päin. Kädet leikkivät tuntosarvia. Tuntuu tyhmältä pelätä osuvansa johonkin, vaikka tyhjiin astuminen olisi paljon kohtalokkaampaa. Ja jos jotain löytyisi, sen täytyisi olla mielellään huonekalu. Mattokin riittäisi. Talo pysyy aivan paikallaan, se ei edes narise niin kuin vanhat puutalot yleensä. Aivan kuin se odottaisi jotain. Entä jos huone on tyhjä ja jatkuu ja jatkuu? Entä jos asukkaat tuovat kirjoituspöydän ja se katoaa pimeyteen? Luulenpa että tämä huone on ylimääräinen. Otan toisen askeleen; puulattia, voi laittaa esitteeseen. Hengitän pinnallisesti, sydän lyö niin kuin sen kuuluukin. Kun jossain kokonaisuudessa on tyhjä osa, kaikki huomio takertuu siihen ja unohtaa kaiken normaalin täyteen. Niin tässäkin: muihin huoneisiin tulee valoa ikkunoista. Alan pelkäämään etten osukaan mihinkään. Pimeys tuntuu tiivistyvän niin, että on ihme ellen törmää siihen. Hiljaisuus pakottaa päähän vinkunaa ja huminaa. En kuitenkaan ala puhumaan yksin, olen sen verran karaistunut työssäni. En ole varma siitä onko huone alkuperäinen ja jäänyt tyhjilleen, vai onko se rakennettu jälkeinpäin jonkun törpön toimesta. Niin tai näin, myyvä se ei ole. Koko talo pitäisi helvetti siirtää parempaan paikkaan. Yksi asia on jäänyt raportoimatta: haju. Näkö- ja kuuloaisti ovat niin hallitsevia, että nenä on jäänyt paitsi. Siihen on toinenkin syy. Täällä ei haise eikä tuoksu. Pieni ummehtuneisuus toki, mutta mitä muuta voi odottaa? Ja koska se oli odotettu, se ei yllättänyt, eikä ottanut nenään. Äkkiä puhelin soi. Nyt saa puhua luvan kanssa. Pomo kertoo että alueella on räjäytystöitä, pitää olla varovainen. Joo, mietin pimeydessä, liian kauan tyhjiillään ollut tönö sortuu pian niskaan. Löytyisi nyt yksi keinutuoli, niin voisi laittaa prosyryin että kalustettu, kuuluu taloon. Vähitellen, pimeässä hapuillen, alan uskoa ettei mitään ole. Tämä on talon sokea piste. Se olisi voinut olla takkahuone tai kodinhoituhuone. En tiedä. Selvittäminen jää seuraaville. Otan harmistuneena askeleen kohti kelmeää suorakaidetta, ovea. Jos minä saisin talon myytyä, lapseni pääsisi asentomuutosleikkaukseen. Se on kallista. Hänellä on ennen aikaiseen kuolemaan johtava selkärangan ryhtivika. Joka tapauksessa toivo tuntuu olevan mennyt. Kukaan ei osta taloa, jossa on iso, pimeä ja tyhjä huone, jos se nyt on huone eikä musta aukko. Horroskooppini varoittelikin aamulehdessä. Lähestyn jo ovea kun kaikki tärähtää hillitysti. Aivan odottamattomasti; olin unohtanut puhelun. Taisin luulla pomoni vitsailevan, niin kuin hän usein tekee naisille. Kumahdus oli matala ja lyhyt mutta tuntuva. Miksei varoitustaäni kuulunut? Hetken olen hämillään, lähes piristynyt, kunnes muistan poikani. Huokaisen, silmäni

suuntautuvat ovea kohti, samoin askeleet. Enää en pelkää kompastuvani mihinkään. Mutta mitä nyt? Lyhyen epäuskon jälkeen tunnistan ulkoilman tuoksun. Totta, ummehtuneisuus on väistynyt ja pieni ilmanliike hivelee kasvojani. Räjähdyksen on täytynyt avata tukkeutuneita ilmakehän kanavia. Enempää en pyydä. Viis huonekaluttomuudesta ja muodottomuudesta ja tilavuudesta, viis valottomuudesta; tässä huoneessa on ilmastointi!